

[Aksel Larsen.]

de øverste faglige Organisationer, er kendt; men hvad der maaske ikke er kendt i denne Sal, er, at det ved den anden Afstemning om det samme Forligsforslag lykkedes at skaffe Flertal hos Slagteriarbejderne for Forslaget til Trods for, at de i første Omgang havde forkastet det med kolossal Majoritet, derved, at Slagteriarbejdernes Hovedbestyrelse gik ud til deres Medlemmer og sagde: Vi har den Besked til Jer, at Regeringen ønsker, I skal godkende Forslaget, Regeringen ønsker, I skal tage Lønreduktionen, Samfundet gaar til Helvede, hvis I ikke gør det, og Regeringen gaar samme Vej; for Regeringens Skyld, efter dens Befaling, godkend Forslaget!

Dermed er tilstrækkeligt sagt. I alle Spørgsmaal, hvor det gælder Kamp mellem Arbejdskøberne og Arbejderne, staar Regeringen ubetinget paa Arbejdskøbernes Side. Jeg vil for øvrigt ikke vige tilbage for at erkende, at det muligvis kunde berede Regeringen adskillige Vanskeligheder, hvis den ikke, udgaaet som den er fra Arbejdernes Organisationer med det tilsyneladende fulde Herredømme over dem, kunde have bragt en saadan faglig Konflikt til Ophør. Jeg tvivler ikke om, at en af Aarsagerne til, at Ministerbænken endnu ser saadan ud, er den Arbejdskonflikt, der ventes i Vinter.

Jeg skal nævne andre Sider af Regeringens Virksomhed. Regeringens hele Skattepolitik — det understreger jeg — er ikke Regeringens egen isolerede Skattepolitik, men dette Tings Skattepolitik, samtlige borgerlige Partiers Skattepolitik, som giver sig Udtryk deri, at naar det gælder om at paalægge nye Skatter, vælger man fortrinsvis den indirekte Beskatnings Vej og vælger saadanne Objekter, at man rammer den bredeste, den fattigste Befolknings daglige Forbrug. Man indfører Vægttold i Stedet for Værditold, forhøjer Told og Afgifter paa den bredeste Befolknings Forbrugsvarer. Det er det, der karakteriserer Skattepolitikken i de sidste Aar og dokumenterer, at denne Skattepolitik, hele denne Side af Regeringens og Rigsdagens Virksomhed, er i Overklassens Interesse, beregnet paa det samme som Valutaloven: at flytte Værdierne fra Arbejderne til Overklassen, og paa den Maade om muligt mildne den kapitalistiske Krise, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vistnok vilde have sagt, for Overklassen.

Jeg skal gaa let hen over Afrustnings-spørgsmaalet, det bliver der senere Lejlighed til at komme ind paa. Alene den Om-

stændighed, at vi nu har et Militærvæsen, som er stærkere udrustet end nogen Sinde før, bedre organiseret til at varetage Dagens Opgaver, at snart sagt hver eneste Dag, i det mindste hver eneste Uge, bringer en Nyhed om Anskaffelse af nye Krigsmaskiner, nye Mordværktøjer, som en socialdemokratisk Agitator fra denne Talerstol vilde have sagt, taler sit tydelige Sprog. Medens man overfor Arbejderne siger, at det er for at spare Penge, gennemfører man en Militærordning, som gør Danmark stærkere og navnlig bevirker en Omorganisering og Omrustning af det saakaldte danske Forsvar, der gør den væbnede Magt bedre egnet til at sættes ind i social Kamp mod Underklassen.

Et karakteristisk Eksempel paa Politikken paa dette Omraade er de 400 000 Kr., som Handelsministeren af Erhvervenes Laanefond udlaante til Rekyriffel-Fabrikken, idet det i Laanebetingelserne udtrykkeligt fastsattes, at dette Laan blev ydet for at muliggøre det for Rekyriffelsyndikatet at levere et bestemt Kvantum Vaaben til en bestemt Stat, og Laanet skulde tilbagebetales, naar Rekylgevæerne var betalt af den paagældende Aftager. Samtidig med, at Repræsentanter for Regeringen og Repræsentanter for Folketinget med Udenrigsministeren i Spidsen foretager Rejser til Genève, taler i Folkeforbundet om Ønskeligheden af Afrustning, absolut Standsning af Vaabenfabrikation og Vaabentransporter, giver Regeringen herhjemme Laan til Vaabenindustrien efter nøje at have gennemset dens Betingelser og have sikret sig, at de bestilte Vaaben ogsaa kan afsættes og transporteret.

Jeg skal nævne endnu et Spørgsmaal for at komme Rækken rundt, det Spørgsmaal, hvorom vi har stillet vor Forespørgsel, Spørgsmaalet om Regeringens direkte politiske Forhold til de sociale Kampe og dens Forholdsregler derimod, Regeringens Anvendelse af Samfundets Justits- og Politiparat mod Arbejderne. Det er karakteristisk, at det Parti, som i 1872 stod som ansvarlig for Fælledslaget og de knuste Ruder paa Blegdamsvej, hvis Førere den Gang blev sendt til Vridsløselille, at det Parti efter sit 60 Aars Jubilæum gjorde Regnestykket op og sagde: Vi har intet udestaaende mere med Politiet, og fik det beseglet ved at modtage tilbage fra Københavns Politi de i 1872 konfiskerede Faner og andre Ting, men at det samtidig overalt i Landet sendte sit Politi ud mod Demonstranterne, ud mod de arbejdsløse, og lod